

Бургуджии от Пловдив

По подходяща за занаятчийството е икономическата обстановка в селата. За разлика от града, промените в село настъпват много по-бавно. Основните селскостопански дейности се извършват ръчно. Като цяло селското население е по-консервативно и се придържа към традиционните норми. Ето защо този начин на живот дава възможност на част от циганите, преселили се или уседнали под влияние на социално-икономическите промени в селата, да запазят по-дълго време практикуваните занаяти.

„В с. Пизанца имаше малка циганска махала от около осем къщи и четири палатки.... Обитателите бяха мили хора и ни посрещнаха с типично циганско гостоприемство. Всички те бяха ковачи и ги заварихме да работят в едно просторна барака с широка веранда, която явно служеше да обща работилница. На пода имаше няколко майсторски свредела, които току що бяха изработили – всеки с подобаваща дървена дръжка, която чакаше да бъде прикрепена” (Макфий 2007: 130).

В с. Сулица, Старозагорско живее “български” циганин бургуджия, а майстор калайджията в с. Дъбово, Казанлъшко работи в собствен дюкян. “Бай Алиш беше калайджия, държеше работилница в селото (с. Медово, Чирпанско – б.а.). Голям майстор - от старото ново правеше. Калайдисаните съдове блестяха с години. Около 1936-1937 г. в селото се засели и циганинът Осман. Той беше майстор печкаджия. До този момент жителите на Медово се отопляваха с високи печки или с “желки”- ниски, с едно